

Sessizliğin Sarkacı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ağustos 2016

Sayacında gizli, düş bekçisi zamanın
Attığı her çentik:
Doğurgan yeryüzü, hangi miladı
Baş tacı etmişse,
Yine de kanıksamakla mükellefim,
Bir ibare adeta elimle koymuş gibi,
Gömülü hazinesi densiz yüreğin
Kaçıp kovalanmayı meziyet bilmiş.

Söz birliği etmenin de ötesinde,
En nadide güfte, elimin gitmediği kalemle
Yüz göz olmuş gönlün sessiz ihtilali:
Bir ucundan kopmuş asılı uçurtmam,
Sarktığım pervazın milim sekmez haznesine
Yıgđığım külfeti o tedirgin ayak sesim,
Yokuş yukarı cebelleşmekle tezahür eden
Hangi akli evvel bilmece,
Bilinmedik bir lehçede
Buyur ettiğim hüznün sırnaşık delaleti:
Hatta kovuğunda simli gökyüzü,
Serzenişi ayyuka çıkan,
Kayıp gezegenimin sessiz, muhalif tecellisi.

En buruk hutbede saklı sessizliğin sarkacından
Akan gözyaşı:
Gördüğüme delalet olsa da onca sanrı,
Yine ikbalinde yitip giden gözümün ferî.
Kanıksadığımdan mesulüm,
Gömülü haznemde tutuşan çocuk ve gençlik düşlerim.
Bir ibare, bir imtiyaz, deme hakkımı saklı tutsam da
İbraz etmediğim ne çok sancı.

Tehir ettiğimden öte
Teyit etmeyi vazife addettiğim
Kaçın kurası acılardan,

Düşen payıma, demek mi?
Hâşâ, gönlümün sönmüş ferî!

Kiblemdeyim, görünmezliğin bakir kıyısında;
Az sonra çalacak gonk, demek olmasa da akıl karı,
Tut ellerimden,
Asla da bakma yüzümün ıslaklığına.

Tensiye ettiğim aklın kaçınıcı seyri,
Anlam veremediğim kaçınıcı yenilgi,
Nöbete durduğum en asil gece,
Karanlığın ruhuna aykırı olsa da
Saklı neşem:
Kâh seğirten kâh yaşlara eşlik eden.

Göreceli bir kehanet, hangi detaysa savrulan,
Hangi yengi ise peşi sıra nükseden:
Anlamsızlığın kırsalında yitip gitmekle eş değer,
Yalnızlık vermişken hükmünü hasbelkader.

Sözler sükûtun ikbalinde
Terenüm eden bir kinayeden bin beter
Salkım saçak duyguların emsalsiz yorgunluğuna
Uzanmakla eş değer aklımın batılı,
Sönmeyen ışığımın isyanına delalet
O yorgun, muğlâk benlik:
Densiz seyrinde mavi seferin küpeştesi
Yine tezat bir coşkuya düşmüşken yolu
Şu sevgi neferi, hırpani yüreğin.